

## Arrest

nr. 103 756 van 30 mei 2013  
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 21 januari 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2012 houdende de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VALKENBORG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 december 2012 vragen verzoekers asiel aan in het Rijk.

1.2. Op 20 december 2012 beslist de gemachtigde tot de weigering van inoverwegingname van deze asielaanvraag in hoofde van beide verzoekers als onderdanen van een veilig land van herkomst. Dit zijn de bestreden beslissingen, dewelke luiden als volgt:

De beslissing ten aanzien van de eerste verzoekende partij:

*"A. Feitenrelaas*

Volgens uw verklaring bent u een Rom, geboren op (...) 1987 in Kumanovo. U bent Macedonisch staatsburger. U woonde met uw vrouw, S.R. (O.V. 7.625.971; CGVS 12/22620B) bij uw ouders in Kumanovo. U hebt één dochter van bijna drie jaar, M.R. U verklaart dat er enkele weken voor uw vertrek uit Macedonië zes of zeven etnische Albanezen in uw huis binnenkwamen. Ze zouden uw vrouw verkracht hebben. U hebt de politie gewaarschuwd naar aanleiding van dit incident. Zij zouden echter niets ondernomen hebben. In totaal zouden er zes of zevenkeer zijn geweest dat etnische Albanezen uw huis zouden zijn binnengedrongen. Deze problemen deden u uw land verlaten. Op 3 december 2012 vertrok u met uw vrouw en uw dochter uit Macedonië. Op 5 december 2012 kwamen jullie aan in België. Op 11 december vroegen jullie asiel aan. U vreest problemen met Albanezen bij een terugkeer naar Macedonië. Uw echtgenote legt de volgende documenten neer om uw asielaanvraag te ondersteunen: haar Macedonisch paspoort, afgegeven op 4 november 2012, het paspoort van uw dochter, afgegeven 13 oktober 2012, en uw huwelijksakte, afgegeven op 12 oktober 2012. Zelf legt u ter ondersteuning van de asielaanvraag eveneens uw paspoort, dat afgegeven is op 13 oktober 2012, neer.

#### B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven als diegene aangehaald door uw vrouw, S.R. (O.V. 7.625.971; CGVS 12/22620B), baseert. Aangezien inzake de asielaanvraag van uw echtgenote een beslissing van tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw asielaanvraag geen gunstig gevolg worden gegeven. De beslissing van uw echtgenote luidt als volgt: "Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 1 juni 2012 werd onder meer Macedonië vastgesteld als veilig land van herkomst. Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonde dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Hierbij moet gewezen worden op de actuele situatie van de Roma in Macedonië. Roma in Macedonië hebben inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Macedonië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Macedonische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Macedonië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Macedonische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (anti-discriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Macedonische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in

dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Macedonië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Uit de informatie die aanwezig is op het Commissariaat-generaal blijkt ook dat er in Macedonië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Macedonische autoriteiten plaatsvinden. De Macedonische autoriteiten en de Macedonische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Indien men meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Macedonische politie en meent dat rechten geschonden zijn/worden, bestaan in Macedonië meerdere mechanismen - die ook toegankelijk zijn voor Roma - om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Macedonische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er weliswaar binnen de Macedonische politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Macedonische politie steeds beter functioneert en steeds beter haar taken uitvoert. Hierdoor benadert ze meer en meer de maatstaven van de Europese Commissie. Zo zijn er de laatste jaren vooreerst serieuze verbeteringen merkbaar betreffende de etnische samenstelling van de politiemacht. Daarnaast wordt de controle over de politie in het algemeen en de speciale eenheden in het bijzonder effectiever, doordat er meer gebruik gemaakt wordt van interne audits om te waarborgen dat professionele standaarden gerespecteerd worden. In dit verband werd in 2003 een interne controleafdeling, opgericht met als ondermeer het onderzoek van politiecorruptie en inbreuken op de mensenrechten in het politiekorps. Dat de politie beter functioneert, is voorts het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2007, die ondermeer een betere bescherming van getuigen en slachtoffers garandeert. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Macedonië opererende autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle Macedonische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

U haalt een incident aan waarbij vier Albanezen getracht zouden hebben u te verkrachten en de politie u niet zou hebben willen helpen. Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan het door u aangehaalde incident. Er zijn immers tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen hierover, en tussen uw verklaringen en die van uw echtgenoot. Zo verklaart u tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dat Albanezen u trachtten te verkrachten toen uw man niet thuis was (vragenlijst CGVS 12/22620B vraag 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS vermeldt u echter dat uw man gezien heeft hoe u verkracht werd (CGVS 12/22620B p. 6). Gezien u beweert slechts één incident te hebben meegemaakt (CGVS 12/22620B p.9), moet u wel over hetzelfde incident spreken. Wanneer u tijdens uw gehoor op het CGVS gevraagd wordt wie er allemaal thuis was ten tijde van het incident, zegt u dat u met uw dochter thuis was. Gevraagd naar uw man, zegt u dat hij op zijn werk was (CGVS 12/22620B p. 6). Geconfronteerd met het feit dat u eerder verklaarde dat uw man alles gezien had, en dat uw man niet vanop zijn werk bij u thuis binnen kon kijken, zegt u dat hij nog naar zijn werk moest vertrekken (CGVS 12/22620B p. 6). Uiteindelijk beweert u dat uw man wel thuis was op het moment dat de vier Albanezen er waren. Wanneer u nogmaals geconfronteerd wordt met uw eerder bewering dat uw man niet thuis was, zegt u enkel "dat kan", zonder evenwel de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren (CGVS 12/22620B p. 6).

Er zijn ook tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw echtgenoot, die de geloofwaardigheid van het door u aangehaalde incident verder aantasten. Zo verklaart uw man op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u voor zijn ogen verkracht werd, wat zijn aanwezigheid tijdens het incident impliceert (vragenlijst CGVS 12/22620 vraag 5). Zelfs wanneer uitgegaan wordt van uw versie die het dichtst aansluit bij de zijne, zijn er nog tegenstrijdigheden tussen jullie beider verklaringen. Zo beweert u op een gegeven moment dat uw man aanwezig was tijdens het incident. Het incident zou gebeurd zijn voordat uw man naar zijn werk ging (CGVS 12/522240B p. 6). Uw man beweert echter dat hij terug kwam van zijn werk toen hij de Albanezen bij u thuis aantrof (CGVS 12/22620 p. 6). Attent gemaakt op de tegenstrijdigheid tussen uw verklaring dat de Albanezen getracht hebben u te verkrachten zonder dat dat gelukt was, en zijn verklaring dat u voor zijn ogen verkracht werd, zegt uw echtgenoot enkel dat u hem dat verteld heeft (CGVS 12/22620 p. 6). Wanneer gevraagd wordt waarom u dat niet tijdens uw gehoor op het CGVS zou hebben vermeld, zegt uw man enkel dat u geen controle heeft en dat hij een psychiater voor u wil zoeken (CGVS 12/22620 p. 6). Daarmee kan hij de

aangehaalde tegenstrijdigheid niet uitklaren, te meer omdat u nergens tijdens uw gehoor rept over psychische problemen of er enig attest van neerlegt (CGVS 12/22620B p. 6-10). Bovendien stelt uw echtgenoot dat er zes of zeven keren Albanezen bij u thuis zijn geweest (CGVS 12/22620. U zelf verklaart dat er slechts één incident is geweest (CGVS 12/22620B p. 9). Ook wanneer uw man met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt kan hij alleen zeggen dat u stress heeft en dat u niet weet wat u zegt. Hij verwijst naar het feit dat u ongeschoold bent (CGVS 12/22620 p. 6). Ook dat zijn echter geen afdoende verklaringen voor aangehaalde tegenstrijdigheid. Uw gebrek aan scholing kan immers niet uitklaren waarom u niet op de hoogte bent van gebeurtenissen die zich in uw eigen leven zouden hebben voorgedaan. Ook over de politie zijn er tegenstrijdigheden in jullie verklaringen die de geloofwaardigheid van het door u aangehaalde incident nog verder op de helling zetten. Zo verklaart u tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u de politie opbelde. Hierna zou de politie bij uw huis geïnspecteerd hebben (vragenlijst CGVS 12/22620B vraag 5). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal beweert u echter dat u de politie wel gebeld heeft, maar dat zij niet wilden komen omdat ze jullie niet zouden geloven (CGVS 12/22620B p. 8). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw eerdere bewering dat de politie wel bij u thuis zou zijn geweest, zwijgt u. Gevraagd waarom u bij het CGVS iets anders beweert, zegt u enkel dat u niets meer te zeggen heeft, zonder enig element aan te reiken dat de aangehaalde tegenstrijdigheid zou kunnen uitklaren (CGVS 12/22620B p. 8). Nog later tijdens het gehoor bij het CGVS beweert u plots dat u naar de politie was gegaan. Geconfronteerd met uw eerdere bewering dat u hen getelefoneerd zou hebben, beaamt u dat u hen inderdaad telefonisch gecontacteerd heeft. Geconfronteerd met uw bewering van kort daarvoor dat u naar de politie zou zijn gegaan, zwijgt u opnieuw. Naar een verklaring gevraagd, zegt u enkel dat u gestressed bent en de waarheid spreekt. Opnieuw biedt uw antwoord geen enkele verklaring voor de aangehaalde tegenstrijdigheid (CGVS 12/22620B p. 9).

Het feit dat uw man ook over dit onderwerp een andere versie van de feiten geeft, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas opnieuw. Uw man beweert immers dat hij op de dag van het incident naar de politie zou zijn gegaan. Wanneer hij geconfronteerd wordt met uw verklaring dat u de politie gebeld zou hebben, zegt hij dat dat eerst gebeurde, waarna hij alsnog naar het kantoor zou zijn gegaan (CGVS 12/22620 p. 7). Uw man past zijn verhaal aan aan het uwe, zonder een uitleg te geven voor het feit dat hij het bellen van de politie niet eerder heeft vermeld. Ook uw slechte beschrijving van de Albanezen die u wilden verkrachten (CGVS 12/22620B p. 7), het feit dat uw man beweert deze Albanezen niet te kennen maar op het politiebureau vrienden van hen meent te zien (CGVS 12/22620 p. 7), het feit dat uw man beweert dat hij de Albanezen die bij u thuis waren nooit eerder had gezien (CGVS 12/22620 p. 7), terwijl u beweert hebt dat het de eigenaars van het café naast uw huis waren (CGVS 12/22620B p. 7), tasten de geloofwaardigheid nog verder aan. Gezien de door u ingeroepen feiten niet geloofwaardig zijn blijkt uit uw verklaring niet duidelijk dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw paspoort en de paspoorten van uw echtgenoot en uw dochter ondersteunen immers enkel uw identiteit en nationaliteit, die in deze niet betwist worden. Uw huwelijksakte ondersteunt enkel uw verklaringen over uw burgerlijke staat, dewelke evenmin ter discussie staan. Ook inzake de asielaanvraag van uw man, N.R. (O.V. 7.625.971; CGVS 12/22620) heb ik besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

#### C.Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen.“

De beslissing ten aanzien van de tweede verzoekende partij:

#### “A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Romavrouw, geboren op 13 mei 1993 in Madjari (Skopje). U bent Macedonisch staatsburger. De afgelopen jaren woonde u met uw man, N.R. (O.V. 7.625.971; CGVS 12/22620) bij zijn familie in Kumanovo. U hebt één dochter van bijna drie jaar, M.R. U verklaart dat er enkele weken voor uw vertrek uit Macedonië vier etnische Albanezen in uw huis binnenkwamen toen uw man niet thuis was. Zij zouden getracht hebben u te verkrachten. Uw dochter zou geroepen hebben. Daarop zouden de Albanezen u met rust hebben gelaten. U hebt de politie gewaarschuwd naar aanleiding van dit incident. Zij zouden echter niets ondernomen hebben.

Deze problemen deden u uw land verlaten. Op 3 december 2012 vertrok u met uw man en uw dochter uit Macedonië. Op 5 december 2012 kwamen jullie aan in België. Op 11 december vroegen jullie asiel

aan. U vreest problemen met Albanezen bij een terugkeer naar Macedonië. U legt de volgende documenten neer om uw asielaanvraag te ondersteunen: uw Macedonisch paspoort, afgegeven op 4 november 2012, het paspoort van uw dochter, afgegeven 13 oktober 2012, en uw huwelijksakte, afgegeven op 12 oktober 2012. Uw echtgenoot legt ter ondersteuning van de asielaanvraag eveneens zijn paspoort, dat afgegeven is op 13 oktober 2012, neer.

#### B. Motivering

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 1 juni 2012 werd onder meer Macedonië vastgesteld als veilig land van herkomst. Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonde dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Hierbij moet gewezen worden op de actuele situatie van de Roma in Macedonië. Roma in Macedonië hebben inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Macedonië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Macedonische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Macedonië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Macedonische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (anti-discriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Macedonische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Macedonië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie die aanwezig is op het Commissariaat-generaal blijkt ook dat er in Macedonië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Macedonische autoriteiten plaatsvinden. De Macedonische autoriteiten en de Macedonische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de

detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Indien men meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Macedonische politie en meent dat rechten geschonden zijn/worden, bestaan in Macedonië meerdere mechanismen - die ook toegankelijk zijn voor Roma - om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Macedonische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er weliswaar binnen de Macedonische politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Macedonische politie steeds beter functioneert en steeds beter haar taken uitvoert. Hierdoor benadert ze meer en meer de maatstaven van de Europese Commissie. Zo zijn er de laatste jaren vooreerst serieuze verbeteringen merkbaar betreffende de etnische samenstelling van de politiemacht. Daarnaast wordt de controle over de politie in het algemeen en de speciale eenheden in het bijzonder effectiever, doordat er meer gebruik gemaakt wordt van interne audits om te waarborgen dat professionele standaarden gerespecteerd worden. In dit verband werd in 2003 een interne controleafdeling, opgericht met als ondermeer het onderzoek van politiecorruptie en inbreuken op de mensenrechten in het politiekorps. Dat de politie beter functioneert, is voorts het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2007, die ondermeer een betere bescherming van getuigen en slachtoffers garandeert. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteid kan worden dat de in Macedonië opererende autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle Macedonische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

U haalt een incident aan waarbij vier Albanezen getracht zouden hebben u te verkrachten en de politie u niet zou hebben willen helpen. Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan het door u aangehaalde incident. Er zijn immers tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen hierover, en tussen uw verklaringen en die van uw echtgenoot. Zo verklaart u tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dat Albanezen u trachtten te verkrachten toen uw man niet thuis was (vragenlijst CGVS 12/22620B vraag 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS vermeldt u echter dat uw man gezien heeft hoe u verkracht werd (CGVS 12/22620B p. 6). Gezien u beweert slechts één incident te hebben meegemaakt (CGVS 12/22620B p.9), moet u wel over hetzelfde incident spreken. Wanneer u tijdens uw gehoor op het CGVS gevraagd wordt wie er allemaal thuis was ten tijde van het incident, zegt u dat u met uw dochter thuis was. Gevraagd naar uw man, zegt u dat hij op zijn werk was (CGVS 12/22620B p. 6). Geconfronteerd met het feit dat u eerder verklaarde dat uw man alles gezien had, en dat uw man niet vanop zijn werk bij u thuis binnen kon kijken, zegt u dat hij nog naar zijn werk moest vertrekken (CGVS 12/22620B p. 6). Uiteindelijk beweert u dat uw man wel thuis was op het moment dat de vier Albanezen er waren. Wanneer u nogmaals geconfronteerd wordt met uw eerder bewering dat uw man niet thuis was, zegt u enkel "dat kan", zonder evenwel de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren (CGVS 12/22620B p. 6).

Er zijn ook tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw echtgenoot, die de geloofwaardigheid van het door u aangehaalde incident verder aantasten. Zo verklaart uw man op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u voor zijn ogen verkracht werd, wat zijn aanwezigheid tijdens het incident impliceert (vragenlijst CGVS 12/22620 vraag 5). Zelfs wanneer uitgegaan wordt van uw versie die het dichtst aansluit bij de zijne, zijn er nog tegenstrijdigheden tussen jullie beider verklaringen. Zo beweert u op een gegeven moment dat uw man aanwezig was tijdens het incident. Het incident zou gebeurd zijn voordat uw man naar zijn werk ging (CGVS 12/522240B p. 6). Uw man beweert echter dat hij terug kwam van zijn werk toen hij de Albanezen bij u thuis aantrof (CGVS 12/22620 p. 6). Attent gemaakt op de tegenstrijdigheid tussen uw verklaring dat de Albanezen getracht hebben u te verkrachten zonder dat dat gelukt was, en zijn verklaring dat u voor zijn ogen verkracht werd, zegt uw echtgenoot enkel dat u hem dat verteld heeft (CGVS 12/22620 p. 6). Wanneer gevraagd wordt waarom u dat niet tijdens uw gehoor op het CGVS zou hebben vermeld, zegt uw man enkel dat u geen controle heeft en dat hij een psychiater voor u wil zoeken (CGVS 12/22620 p. 6). Daarmee kan hij de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uitklaren, te meer omdat u nergens tijdens uw gehoor rept over psychische problemen of er enig attest van neerlegt (CGVS 12/22620B p. 6-10). Bovendien stelt uw echtgenoot dat er zes of zeven keren Albanezen bij u thuis zijn geweest (CGVS 12/22620). U zelf verklaart dat er slechts één incident is geweest (CGVS 12/22620B p. 9). Ook wanneer uw man met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt kan hij alleen zeggen dat u stress heeft en dat u niet weet wat u zegt. Hij verwijst naar het feit dat u ongeschoold bent (CGVS 12/22620 p. 6). Ook dat zijn echter geen afdoende verklaringen voor aangehaalde tegenstrijdigheid. Uw gebrek aan scholing kan immers niet uitklaren waarom u niet op de hoogte bent van gebeurtenissen die zich in uw eigen leven zouden hebben voorgedaan.

Ook over de politie zijn er tegenstrijdigheden in jullie verklaringen die de geloofwaardigheid van het door u aangehaalde incident nog verder op de helling zetten. Zo verklaart u tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u de politie opbelde. Hierna zou de politie bij uw huis geïnspecteerd hebben (vragenlijst CGVS 12/22620B vraag 5). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal beweert u

echter dat u de politie wel gebeld heeft, maar dat zij niet wilden komen omdat ze jullie niet zouden geloven (CGVS 12/22620B p. 8). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw eerdere bewering dat de politie wel bij u thuis zou zijn geweest, zwijgt u. Gevraagd waarom u bij het CGVS iets anders beweert, zegt u enkel dat u niets meer te zeggen heeft, zonder enig element aan te reiken dat de aangehaalde tegenstrijdigheid zou kunnen uitklaren (CGVS 12/22620B p. 8). Nog later tijdens het gehoor bij het CGVS beweert u plots dat u naar de politie was gegaan. Geconfronteerd met uw eerde bewering dat u hen getelefoneerd zou hebben, beaamt u dat u hen inderdaad telefonisch gecontacteerd heeft. Geconfronteerd met uw bewering van kort daarvoor dat u naar de politie zou zijn gegaan, zwijgt u opnieuw. Naar een verklaring gevraagd, zegt u enkel dat u gestresseerd bent en de waarheid spreekt. Opnieuw biedt uw antwoord geen enkele verklaring voor de aangehaalde tegenstrijdigheid (CGVS 12/22620B p. 9).

Het feit dat uw man ook over dit onderwerp een andere versie van de feiten geeft, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas opnieuw. Uw man beweert immers dat hij op de dag van het incident naar de politie zou zijn gegaan. Wanneer hij geconfronteerd wordt met uw verklaring dat u de politie gebeld zou hebben, zegt hij dat dat eerst gebeurde, waarna hij alsnog naar het kantoor zou zijn gegaan (CGVS 12/22620 p. 7). Uw man past zijn verhaal aan aan het uwe, zonder een uitleg te geven voor het feit dat hij het bellen van de politie niet eerder heeft vermeld. Ook uw slechte beschrijving van de Albanezen die u wilden verkrachten (CGVS 12/22620B p. 7), het feit dat uw man beweert deze Albanezen niet te kennen maar op het politiebureau vrienden van hen meent te zien (CGVS 12/22620 p. 7), het feit dat uw man beweert dat hij de Albanezen die bij u thuis waren nooit eerder had gezien (CGVS 12/22620 p. 7), terwijl u beweert hebt dat het de eigenaars van het café naast uw huis waren (CGVS 12/22620B p. 7), tasten de geloofwaardigheid nog verder aan.

Gezien de door u ingeroepen feiten niet geloofwaardig zijn blijkt uit uw verklaring niet duidelijk dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw paspoort en de paspoorten van uw echtgenoot en uw dochter ondersteunen immers enkel uw identiteit en nationaliteit, die in deze niet betwist worden. Uw huwelijksakte ondersteunt enkel uw verklaringen over uw burgerlijke staat, dewelke evenmin ter discussie staan. Ook inzake de asielaanvraag van uw man, N.R. (O.V. 7.625.971; CGVS 12/22620) heb ik besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

#### C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt: "Schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen juncto artikel 62 van de vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 in samenhang met de beginselen van goed bestuur, zijnde het zorgvuldigheidsbeginsel waardoor het commissariaat-generaal een manifeste beoordelingsfout maakt gezien de schending van artikel 1A alinea 2 juncto artikel 48/3 en 48/4 Vw.; Schending van artikel 3 EVRM; Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur; zijnde het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel, de redelijkheids- en vertrouwensbeginsel; Aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling. De verwerende partij verklaart dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming niet kunnen worden toegekend omwille van de vaststelling dat er geen geloof kan gehecht worden aan hun beweringen omtrent de feiten, zodat ter zake ten aanzien van hun niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De ongeloofwaardigheid wordt vastgesteld op basis van volgende motivering:

- De tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van de heer en mevrouw R. met betrekking tot het feit dat aan de basis lag voor hun vlucht uit het land. Deze tegenstrijdigheden slaan op de verkrachting, het contact met de politiediensten alsmede de identiteit van de Albanezen.

- Dat de heer R. zijn verklaring aanpast naar het verhaal van zijn vrouw.

Bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het verhaal van de verzoekers maakt de verwerende partij gebruik van vermoedens. Zij gaat daarbij subjectief te werk. De verwerende partij stelt vervolgens vast dat de verklaring van mevrouw R. niet in overeenstemming is met de verklaring van haar man alsook met haar eerdere verklaring. Als gevolg van deze tegenstrijdigheid gaat de verwerende partij er zonder meer van uit dat het feit zich niet zou hebben voorgedaan en de dreiging bijgevolg niet reëel is.

De heer R. is echter van mening, zoals hij eveneens aangeeft bij het verhoor, dat zijn vrouw psychologische problemen heeft opgelopen wegens het voorval alsook sindsdien onder enorme stress staat. Hij heeft toen te kennen gegeven voor zijn vrouw een psychiater te zoeken, doch zulk blijkt gezien zijn situatie evenwel niet gemakkelijk om het op korte termijn te realiseren. Mevrouw R. is bijgevolg niet meer in staat om correcte verklaringen af te leggen. De verwerende partij had zodanig kunnen inzien dat het zeer onlogisch is dat mevrouw R. in een verhoor van 45 min dermate vaak van gedachte is veranderd omtrent het voorval. Men had op zijn minst de overweging moeten maken of mevrouw R. wel helder van geest is sinds de feiten, en als dusdanig op het moment van verhoor. De verwerende partij biedt echter weinig mogelijkheden voor verzoekers om de psychologische problemen van mevrouw R. aan te tonen.

De verwerende partij gebruikt de verklaring van mevrouw R. als doorslaggevende verklaring. De verklaring van de heer R. dient echter als de juiste en doorslaggevende verklaring beschouwd te worden, gelet op het feit dat zijn vrouw door haar toestand niet tot een geloofwaardige verklaring kan overgaan. Op basis van de verklaring van de heer R. kunnen we vervolgens afleiden dat de heer R. op het moment van de feiten niet aanwezig was, aangezien hij moest werken. Na de feiten is hij van zijn werk teruggekomen. Vervolgens is hij naar het politiekantoor gegaan, nadat zijn vrouw de diensten al had verwittigd doch deze wilden niet afkomen. De heer R. werd op het politiekantoor wandelen gestuurd omwille van zijn afkomst (Roma). Verzoekers vragen dan ook om het dossier terug te sturen naar het Commissariaat- Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen teneinde verzoekers toe te laten de geestestoestand van mevrouw R. te bewijzen en een nieuw verhoor van de heer R. af te nemen. Het is verder algemeen geweten dat de Roma vaak te kampen hebben met discriminatoire handelingen en dat ze niet over dezelfde mogelijkheden beschikken wat betreft rechtsbescherming. De verwerende partij gaat zeer licht over het feit door te stellen dat de gevreesde problemen niet dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast en het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Het is slecht een kwestie van tijd dat verzoekers opnieuw geconfronteerd zullen worden met de Albanezen die hun huis binnendrongen. De gevolgen zullen een volgende keer veel groter zijn en de politie zal hun wederom niet te hulp schieten. Verzoekers konden om deze redenen onmogelijk in het land blijven en hun eigen leven alsmede dat van hun dochter onder een groot risico laten staan. Daad van vervolging in de zin van het Verdrag Genève moet (art. 1A):

a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van art. 15.2 van het EVRM;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a).

De daden van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève kan de vorm aannemen van:

a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld;

b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;

c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;

De situatie waarin verzoekers verwikkeld zijn, beantwoordt aan de omschrijving van het Verdrag van Genève. De vervolging kan bijgevolg wel als een vervolging in de zin van het Verdrag van Genève beschouwd worden. De verwerende partij laat na het tegendeel aan te tonen dat zulk niet het geval zou zijn. De verwerende partij had op zijn minst de aanvraag van verzoekers in overweging moeten nemen op basis van het Verdrag van Genève alsmede hun de kans moeten geven meer duidelijk te brengen omtrent de geestestoestand van mevrouw R. Het is voor verzoekers met name niet evident om na een aanvraag op 11 december 2012, reeds bij het verhoor op 17 december 2012 de nodige documenten bij te brengen. Aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling Verzoekers zullen de definitie van artikel 48/4 Vw. toepassen.

- Reëel risico lopen op ernstige schade:

Zoals hoger aangehaald zullen de feiten zich naar alle waarschijnlijk herhalen bij terugkeer naar het land van herkomst en zullen de feiten alsmede de dreiging alleen meer in een verzwaarde vorm hun toepassing vinden. Er is dus op zijn minst een reële dreiging dat men mevrouw R. opnieuw zal benaderen, pogen te verkrachten alsook pogen haar tewerk te stellen in het café. In geval van verzet van de heer R. zullen de gevolgen dermate ernstig zijn voor verzoekers om nooit meer van een normaal leven te kunnen genieten.

- Zich niet onder de bescherming van dat land stellen:

Verzoekers kunnen niet terugkeren naar Macedonië daar de politiediensten hun niet op adequate wijze zullen bijstaan. Zij zullen niet op de nodige bescherming kunnen rekenen op basis van hun afkomst (Roma).

- Ernstige schade:



*Verzoekers tonen op voldoende wijze aan dat in hun hoofde mensenrechten worden geschonden. Vanaf het ogenblik dat er een mensenrecht wordt geschonden, is er per definitie sprake van ernstige schade."*

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen geven duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. Een eenvoudige lezing volstaat hiertoe. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

2.3. Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

2.4. De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

*"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.*

*Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:*

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

*De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.*

*Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.*

*De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen."*

2.5. De wetgever heeft in deze specifieke procedure voorzien met name, de niet in overwegingname van de asielaanvraag met betrekking tot asielzoekers afkomstig uit landen die zijn aangemerkt als veilig land van herkomst en waarbij uit de verklaringen niet duidelijk blijkt dat er redenen zijn om in aanmerking te komen voor het vluchtelingenstatuut of het subsidiaire beschermingsstatuut. Met het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, B.S. 1 juni 2012 (hierna: KB van 26 mei 2012) is een lijst van veilige landen van herkomst vastgelegd.

2.6. Bij koninklijk besluit van 7 mei 2013 tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid van de vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, werd deze lijst geactualiseerd.

2.7. Artikel 1 van het koninklijk besluit van 7 mei 2013 tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid van de vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, luidt als volgt:

*"De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:*

- Albanië
- Bosnië-Herzegovina
- FYROM
- India
- Kosovo
- Montenegro
- Servië".

2.8. *In casu* kunnen verzoekers niet betwisten dat Macedonië, waarvan zij verklaren dat het hun land van herkomst is, als veilig land wordt beschouwd.

In de aanhef van het verslag aan de Koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

*"Een individueel en effectief onderzoek blijft noodzakelijk, maar het vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst".*

2.9. *In fine* van het verslag aan de Koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

*"Niettegenstaande ook uit het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat er enige kanttekeningen zouden kunnen worden geplaatst bij bepaalde situaties in bepaalde landen, vormt deze vaststelling geen bezwaar om deze landen op de lijst te plaatsen, rekening houdende met alle relevante feiten en omstandigheden. Deze afweging gebeurde op zeer voorzichtige wijze. Bovendien wordt de asielzoeker afkomstig van deze veilige landen steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen".*

2.10. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet verzoekers dus niet om aan te tonen dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is *in casu* duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, met name Macedonië en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoekers geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekers om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks diens afkomst van een veilig land, hun land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast *in casu* rust derhalve op verzoekers.

2.11. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekers niet duidelijk blijkt dat, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.12. In de motivering van de bestreden beslissingen wordt gesteld dat de asielaanvraag van verzoekers niet in overweging wordt genomen omdat verzoekers afkomstig zijn uit een veilig land van herkomst en dat hun asielaanvraag enkel in overweging kan worden genomen indien zij duidelijk aantonen dat er wat hen betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat, wat verzoekers *in casu* niet doen.

2.13. Verwerende partij komt tot die conclusie, onder meer, op basis van de volgende vaststellingen:

Voor verzoeker:

*"(...) Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Macedonische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Macedonië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd (...)"*

*"(...) Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Macedonië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden (...)"*

*"(...) Er zijn immers tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen hierover, en tussen uw verklaringen en die van uw echtgenoot. Zo verklaart u tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dat Albanezen u trachtten te verkrachten toen uw man niet thuis was (vragenlijst CGVS 12/22620B vraag 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS vermeldt u echter dat uw man gezien heeft hoe u verkracht werd (CGVS 12/22620B p. 6). Gezien u beweert slechts één incident te hebben meegemaakt (CGVS 12/22620B p.9), moet u wel over hetzelfde incident spreken. Wanneer u tijdens uw gehoor op het CGVS gevraagd wordt wie er allemaal thuis was ten tijde van het incident, zegt u dat u met uw dochter thuis was. Gevraagd naar uw man, zegt u dat hij op zijn werk was (...)"*

*"(...) Er zijn ook tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw echtgenoot, die de geloofwaardigheid van het door u aangehaalde incident verder aantasten (...)"*

*"(...) Het feit dat uw man ook over dit onderwerp een andere versie van de feiten geeft, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas opnieuw (...)"*

Voor verzoekster:

*“ (...) Uw man past zijn verhaal aan aan het uwe, zonder een uitleg te geven voor het feit dat hij het bellen van de politie niet eerder heeft vermeld. Ook uw slechte beschrijving van de Albanezen die u wilden verkrachten (CGVS 12/22620B p. 7), het feit dat uw man beweert deze Albanezen niet te kennen maar op het politiebureau vrienden van hen meent te zien (CGVS 12/22620 p. 7), het feit dat uw man beweert dat hij de Albanezen die bij u thuis waren nooit eerder had gezien (CGVS 12/22620 p. 7), terwijl u beweert hebt dat het de eigenaars van het café naast uw huis waren (CGVS 12/22620B p. 7), tasten de geloofwaardigheid nog verder aan (...).”*

2.14. Verzoekers maken met hun betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie gekomen is dat uit hun verklaringen niet duidelijk blijkt dat wat hen betreft aangaande Macedonië, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

2.15. Bij de lezing van de motieven in de bestreden beslissingen valt het op dat de tegensstrijdigheden en inconsequente verklaringen uit verzoekers hun asielrelaas en interviews talrijk en flagrant zijn. Deze vaststellingen zijn duidelijk en eenvoudig te lezen in de motivering van de bestreden beslissingen.

2.16. Bovendien slagen verzoekers er geenszins in de tegenstrijdigheden te weerleggen of minstens enigszins uit te klaren. Verzoekers voegen ook geen stukken of elementen bij die een ander licht doen schijnen op hun asielrelaas, zoals zij het overigens zelf hebben kunnen later noteren door de bevoegde asielinstanties. Wanneer verzoekers hun asielrelaas aangetast wordt door danig veel tegenstrijdigheden en onduidelijkheden vermag hun relaas naar recht en rede niet als geloofwaardig beschouwd worden.

2.17. Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met verzoekers hun verklaringen aangaande de redenen waarom zij hun land van herkomst hebben verlaten.

2.18. Uit nazicht van het administratief dossier en de gehoorverslagen van verzoekers blijkt dat verzoekers melding maken van het feit dat zij angst hebben om vervolgd en gediscrimineerd te worden wegens hun Roma afkomst, tevens dat zij angst hebben dat de Albanese verkrachters hen terug zouden opzoeken, doch verzoekers kunnen dit verhaal geenszins aannemelijk maken. Verzoekers slagen er niet in om een gronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken noch het bestaan van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, aan te tonen. Deze belangrijke vaststelling noopt tot de conclusie dat verzoekers als asielzoekers, uit een veilig land, niet aan de vereiste voorwaarden voldoen om asielrecht in het Rijk te verkrijgen. Dezelfde conclusie als diegene in de bestreden beslissingen, dewelke dan ook naar recht en rede genomen werden.

2.19. Verzoekers' verweer als zou verzoekster geestelijk niet bij machte geweest zijn om een coherent, plausibel en samenhangend asielrelaas te vertellen, overtuigt niet. Verzoekers hebben dit immers ten tijde van het asielinterview niet als dusdanig, in dergelijke bewoordingen, gemeld. Verzoekers hebben ook nagelaten om enig medisch attest dienaangaande bij te brengen, hetgeen hen nochtans vrij stond.

2.20. Daarenboven is het zo dat het bestuur reeds motiveerde in de bestreden beslissingen dat: *“Ook wanneer uw man met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt kan hij alleen zeggen dat u stress heeft en dat u niet weet wat u zegt. Hij verwijst naar het feit dat u ongeschoold bent (CGVS 12/22620 p. 6). Ook dat zijn echter geen afdoende verklaringen voor aangehaalde tegenstrijdigheid. Uw gebrek aan scholing kan immers niet uitklaren waarom u niet op de hoogte bent van gebeurtenissen die zich in uw eigen leven zouden hebben voorgedaan.”*

2.21. Wat betreft de opgeworpen schending van *“de beginselen van behoorlijk bestuur, zijnde het zorgvuldigheidsbeginsel, motiveringsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel”* stelt de Raad vast dat verzoekers nalaten enig verder toelichting te verschaffen bij dit onderdeel van hun enig middel. Zij verduidelijken niet hoe de bestreden beslissingen precies deze beginselen zouden schenden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900, RvS. 8 januari 2007, nr. 166.392).

2.22. Wat betreft tenslotte de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM.

2.23. Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moeten de verzoekende partijen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekende partijen maken met hun betoog niet aannemelijk dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen artikel 3 van het EVRM heeft miskend.

2.24. Verzoekers zijn afkomstig uit een veilig land en brengen geen stukken bij die een andersluidend oordeel over hun persoonlijke veiligheidssituatie in hun land van herkomst zouden kunnen aantonen. Op die manier maken verzoekers evenmin duidelijk dat zij risico lopen op een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar hun land van herkomst.

Het enig middel is niet gegrond.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC